

ikke maatte ophøre. Den høitærede Minister nævnte, at paa et vist Tidspunkt var disse Forhandlinger bristede. Jeg indskjød der den afbrydende Bemærkning: ja, de officielle. Det er ganske rigtigt, saa er Tilfældet; men det tyder paa den anden Side af Sagen, som der ogsaa kunde være Anledning til at komme ind paa, og som jeg skal minde om, nemlig, at den svensk-norske Regjering ganske vist havde sørget for at have officielle Underhandlere, men ved Siden deraf havde de ogsaa Agenter, der kunde optage Forhandlingerne i det Dieblit, de officielle bristede. Det kan jo være til stor Fordel lige overfor de officielle Forhandlinger, at man kan være i Stand til at sige overfor overdrevne Fordringer: nei, nu forhandle vi ikke mere, nu høre vi op. Men derfor behøver Underhandlingerne dog ikke at høre op, man kan godt have fortrolige Agenter, der kunne føre dem videre, Sverig-Norge have jo ikke anset det for under deres Værdighed at sende en almindelig Handelsagent til Madrid paa Norges Vegne for at varetage dettes egentlige Handelsinteresser, og jeg tror, at hvis den danske Regjering havde gjort det Samme, saa vilde det have været en meget praktisk Vej, som jeg beklager, at den ikke har fulgt. Den høitærede Minister nævnte jo, at Fler-tallet meget godt i Fjor og i Forfjor vidste, hvilke Fordels der overhovedet var Tale om at kunne opnaa ved Spanien, og hvilke om ikke Offre, saa dog paa hvilke Omraader, paa hvilke Sætter og Værer Indrømmelserne fra vor Side maatte finde Sted. Jeg vil dertil sige: nei, det vidste Flertallet ikke, heller ikke i den Henseende er Regjeringen uden Skyld, thi det er særkelig en Regjerings Op-gave at stille en saadan Sag fra dens første Standpunkt klart frem for Repræsentationen, men det har Regjeringen undladt, man har unddraget sig fra de Anledninger, der fra vor Side bleve givne den til at give For-klaringer i saa Henseende. Det er meget muligt, at forfjellige mindre klare Opfattelser af Forholdet, der stode i Forbindelse hermed, kunde være bleven oplyste, dersom en For-handling havde fundet Sted, der udtrykkelig havde paapeget for Publikum i Almindelighed, hvad det dreiede sig om, hvad der stod paa Spil, og hvilke Offre man maatte gjøre, men det, som forundrer mig ved denne Regje-ringens Udtalelse, er jo netop et Vidnes-byrd om, at Regjeringen altsaa selv vidste, hvorledes Forholdene i saa Henseende hang sammen, Regjeringen vidste paa det Tidspunkt, da den altsaa opstillede en Fordring, der efter dens eget Kjendskab og Videnskab var fuldstændig illusorisk, at en saadan Fordring kunde der ikke være Spørgsmaal om at op-

stille, der maatte forhandles paa et andet Grundlag. Naar den høitærede Finanzminister henviser til de Fordringer, der fra spanisk Side fra Begyndelsen af opstilledes, nemlig 2 Francs pr. Hektoliter Vin, og tilspier, at der ikke kunde være Tale om at forhandle paa dette Grundlag, skal jeg lige overfor den meget ærede Minister sige, at det ikke var Tilfældet alene lige overfor os, det var en almindelig Fordring, Spanien opstillede overfor samtlige de Magter, som det forhandlede med, det har opstillet de samme Fordringer overfor Sverig-Norge, i ethvert enkelt Punkt de samme Forslag, men den svensk-norske Regjering forstod meget vel, at det var et rent Proformaforslag, som kun var beregnet paa at indlede Forhandlingerne, og hvorfra den spanske Regjering ogsaa var villig til at gaa overmaade langt bort. Den høitærede Finanzminister kom da til at tale om den mellemrigte Værdi af den dansk-spaniske Handelstraktat. Han søgte for det Første at nedfætte de Offre, som fra dansk Side maatte gjøres, ved at lade Salttolden helt ude af Betragtning. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, men blot henvise til mine tidligere Udtalelser om Salttoldens Betydning, og jeg tror, at det er fuldstændig rigtigt, at den netop kun med et meget ringe Beløb kommer det almindelige Forbrug til Gode. Under alle Omstændigheder er Salttoldens Ophævelse optaget i den spanske Handelstraktat, og jeg ser ikke nogensomhelst Anledning for Ministeren dertil; vi ere under alle Omstændigheder ved den spanske Handelstraktat affaarne fra at indføre Salttolden paany, det er en traktatmæssig Forpligtelse, vi have paataget os, den gaar altsaa ind under de Offre, vi have paataget os. Men saa siger den høitærede Minister, at angaaende de Fordels, vi ved denne Traktat kunne vinde, kunne Meningerne ganske vist være delte, og han søger ikke engang at modbevise eller bortforklare de Tal, jeg forleden Dag oplyste, og som syntes mig tilstrækkelig talende, men udtaler kun, at efter hans Mening er Sandshuligheden for, at Fordelene ville være overveiende paa vor Side. Ja, dette forekommer mig at være et saa overordentlig svagt Argument, at det næsten undrer mig, at den høitærede Finanzminister vil udtale det. Jeg er i dette Dieblit blevet opmærksom paa en Efterretning i Hamburger „Börsehallen“ om Afslutningen af en Handelstraktat mellem Holland og Spanien. Denne Efterretning lyder saaledes: Den nye hollandsk-spaniske Handelstraktat indbringer Holland alle Fordelene ved den spanske tarif conventionnel uden at forlange Medfættelse i de hollandske Tariffætter, kun forpligte begge